

[Formanden.]

i lov nr. 210 af 23. april 1949 om regulering af bymæssige bebyggelser folketinget om at nedsætte det i den pågældende bestemmelse nævnte udvalg.

Skriftlig fremsættelse af lovforslag.

Statsministeren (Hans Hedtoft): Jeg skal herved have den ære for det høje folketing at fremsætte *forslag til lov om årlige til medlemmer af det kongelige hus.*

Efter at Hans Kongelige Højhed Prins Knud ved tronskiftet i 1947 havde indtaget pladsen som nærmeste tronarving, blev der ved lov nr. 429 af 4. juni 1947 tillagt tronfølgeren en årlig med et grundbeløb af 150 000 kr., hvortil kom et tillæg på 47 500 kr., der reguleredes efter svingningerne i pristallet.

Ved ikrafttrædelsen af Danmarks Riges Grundlov af 5. juni 1953 og tronfølgeoven af 27. marts 1953 må lov nr. 429 af 4. juni 1947 betragtes som bortfaldet. Da det synes rimeligt, at arveprinsen bevarer det nævnte årlige beløb, foreslås det i lovforslagets § 1, at der tillægges arveprinsen en årlig med et samme størrelse fra 1. juli d. å. at regne. Skulle arveprinsessen overleve sin ægtefælle, foreslås det, at hun skal oppebære årlige beløbet. Skulle begge ægtefæller afgå ved døden, inden deres børn er myndige, synes det rimeligt, at børnene kan opretholde deres hjem, indtil de kan afslutte en uddannelse, og det foreslås derfor, at børnene bevarer den nævnte årlige med. Skulle imidlertid kun et af børnene være under 21 år, foreslås det, at den pågældende kun oppebærer en årlig med, der udgør halvdelen af den årlige med, der foreslås tillagt arveprinsen.

Endelig foreslås det, at der tillægges arveprinsens ældste søn, prins Ingolf, en årlig med, der udgør halvdelen af arveprinsens årlige med, at udbetale fra det tidspunkt, prinsen bliver myndig, d. v. s. fra 1. marts 1961.

Idet jeg iøvrigt henviser til lovforslagets

bemærkninger, skal jeg anbefale forslaget til det høje folketingets velvillige behandling.

Ministeren for handel, industri og søfart (Lis Groes): Herved har jeg den ære for det høje ting at fremsætte *forslag til lov om forlængelse af og ændringer i lov om bortsalg af visse brugte personmotorkøretøjer.*

Loven af 20. december 1950 havde, som det vil være bekendt, til formål at forhindre, at personer eller virksomheder, der får tilladelse til indkøb af et ikke tidligere indregistreret personmotorkøretøj til udskiftning af et ældre personmotorkøretøj, foruden den fordel, der lå i at få en ny vogn, også skulle oppebære den meget betydelige konjunkturgevinst, der var en følge af de høje priser, som brugte vogne kom op i på grund af den i forhold til behovet meget begrænsede automobilimport. Man imødegik denne stærkt kritiserede urimelighed ved at forlange de pågældende motorkøretøjer afhændet ved offentligt bortsalg og inddrage 40 pct. af det ved salget opnåede nettobeløb i vejfonden, således at denne del kom samfundet og ikke vognens ejer til gode, idet man mente med sikkerhed at kunne fastslå, at den ekstraordinære konjunkturgevinst i hvert fald ikke var under 40 pct.

Loven, der oprindeligt var gældende for 1 år, er senere forlænget i 1951 og 1952 og blev i fjor under hensyn til, at der kunne konstateres et vist prisfald for de brugte vogne, ændret, således at de første 2 000 kr. af nettoprovenuet ved automobillets salg ubeskåret tilfaldt sælgeren, medens kun det overskydende beløb deltes med 60 pct. til sælgeren og 40 pct. til vejfonden. Denne ændring var tillige motiveret derved, at man anså det for urigtigt, at vogne, der ikke indbragte meget over ophugningsværdien, hvilket navnlig gjaldt visse drosker og hyrevogne, skulle belastes med et beløb til vejfonden, som var begrundet ved de høje priser på vogne, som dog var i stand til til en vis grad at tjene deres formål.

Loven har foruden sit nævnte mere direk-